

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

REDACCIÓ:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIÓ:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, París (16e)

C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Endavant

EL FRANQUISME VOL LA MORT DE CATALUNYA

EL MALESTAR ECONOMIC I EL FRACAS DE LA FARSA «ELECTORAL». — LA «PROTESTA» DE LA BURGUESIA CATALANA. — VIUEN ENCARA LES «FUERZAS VIVAS»? — ELS TREBALLADORS, AUTÈNTICA FORÇA DE LA PATRIA, RECLAMEN TAMBE MILLORES ECONOMIQUES I SOCIALS, I UN REGIM DE LLIBERTAT I DE JUSTICIA.

Esdeveniments que comentem aci són particularment allisonadors. Fracàs de la maniobra política de Franco: desacords amb els monàrquics, «eleccions» municipals que l'opinió internacional invalida amb esclat. Fracàs de la gestió econòmica del franquisme la qual provoca finalment la protesta de les forces econòmiques que fins ara l'han recolzat. L'any que comença, inexorablement agreujarà aquesta situació, que no té altra sortida que la desaparició del franquisme. Esperarem que, com ja preveu cinicament el dictador, la seva mort ens alliberi del pesombre, i crei un nou caos al país? O estem decidits a treballar per redreçar la corrent invencible de l'opinió pública, avui contrària però esmaperduda? Els socialistes catalans repetim que és aquest el camí a seguir. La classe treballadora de Catalunya constitueix, avui més que mai, la millor reserva de la pàtria endogalada. Totes les forces sindicals o polítiques, tots els estaments de Catalunya han de menar el combat contra l'Estat franquista, totalitari i decadent.

LES ELECCIONS MADRILENYES

Barcelona, desembre. — Es conegut ja el resultat de les «eleccions» a Madrid: el grup de monàrquics que havia acceptat de córrer el risc de fer el joc als franquistes, ha perdut la prova i tota la premsa espanyola —fins «Destino», llefiscs i arribista com sempre —ha senyalat el seu fracàs i ha dit que es tractava «de una victòria de los principios del 18 de julio». Naturalment, també ha dit que «el régimen está firmemente arraigado, cuando se trata de conocer la auténtica opinión de los españoles». Heus aci perquè ha servit la «batalla» madrilenya. Val a dir que els senyorets Luca de Tena, Fanjul i Calvo Sotelo, igual que el condesito de Satrustegui, han merescut la pallissa moral que els han donat els falangistes. Acceptar de presentar candidatura monàrquica en unes eleccions on no es podia fer propaganda electoral —ni tan sols a favor de la monarquia—, en un règim sense llibertat d'associació, ni de premsa, ni de reunió, i que disposa de totes les puixances del poder —només vol dir dues coses: o imbecil-litat congénital, o maniobra franquista per presentar-se al món com un país democràtic.

Segons els nostres informes, els monàrquics —personalment intel·ligents— han simplement manifestat una completa desconeixença del règim totalitari que ells ajudaren a instaurar. No volien fidelitat a «los principios» del 18 de Julio? Doncs els falangistes els han ben servit.

Val a dir, també, que malgrat la protesta posterior els monàrquics han provat com sempre la seva manca de coratge civí acceptant les exigències de Franco. Ni tan sols «ABC» ha pogut fer propaganda a favor del seu ex-director (destituït pel dictador) i actual propietari. Presentà les llistes electorals per

ordre alfabètic. Els funcionaris que votaren, deuen haver vist clarament que es tractava d'una baralla de família, i escolliren els noms també per ordre alfabètic. Elola, cap de les juventudes de Falange, ve abans de Luca de Tena. La llista falangista ha resultat victoriosa. Els monàrquics han recollit la recompença de la seva manca de vigor moral.

LES ELECCIONS A BARCELONA

A Barcelona, les coses es presentaven altrament: més complicades pel govern franquista, i per Blas Perez, organitzador de tota aquesta maniobra. En efecte, a la nostra ciutat el malestar econòmic ateny ja situacions insospitades, pels que durant molt temps se'n havien aprofitat. Les restriccions elèctriques, superiors a les de Madrid, han arribat a ésser de quatre dies, per setmana, amb tot el desgavell que això implica per la vida industrial i comercial. Per altra banda, la crisi del comerç en general, i sobretot de la indústria tèxtil, s'ha agreujat encara gràcies a aquest nou trasbals de les restriccions.

Al cap de 15 anys de governar sense cap control, el general Franco ha fet dir al seu ministre d'Indústria que ja ha elaborat un pla de construccions hidroelèctriques. Però no és amb plans que es fan marxar les fàbriques o que es paguen els jornals als obrers...

A aquesta situació s'ajuntà recentment una nova imposició tributària, particularment forta a Barcelona, el producte de la qual deu nodrir les caixes de la Diputació Provincial —organisme inútil sota el regnat d'Acedo puix aquest general mana com un veritable virrei. Per la seva banda, la Diputació de Madrid, comptant amb l'ajuda financera del govern central, decidí que aquest impost no es cobraria a Madrid. Es a

dir, que els catalans, com sempre, farien de «paganos»...

PROJECTE DE CANDIDATURES

El resultat de tot aquest descontent fou el projecte, per part dels grups monàrquics i de la Lliga, i d'alguns catòlics de presentar una candidatura «d'ordre» i «de dreta» a Barcelona, representativa de les forces econòmiques actualment ofeses, i que recolliria l'ambient general d'oposició de tot el poble. I hom parlà del senyor Josep Valls i Taverner (industrial) i del senyor Frederic Udina (president de l'Acció Catòlica barcelonina) per encapçalar-la...

Però els burgesos catalans proposen, i el general Acedo Colunga disposa. El virrei deixà dir, i al darrer moment esclatà la bomba: a la llista oficial de candidats el governador només reconeixia quatre noms, quatre candidats. Segons la «llei» vigent, això volia dir que no hi hauria ni tan sols comèdia electoral i que aquests quatre noms serien proclamats com elegits. Són personatges ben inofensius: l'un és l'inefable senyor Semir, falangista vel·leitari, fundador de l'A.C.O. des d'on volia fer una «oposició» que s'ha acabat amb aquest magre enxufe, actual amic del senyor Solís, jefe de la C.N.S., per més senyes; l'altre és el senyor Solano de la Torre, molt important com indica el seu nom: sub-jefe provincial de Falange, capità de l'exèrcit i burocrata del «partido», mal vist dels propis falangistes de Barcelona que el consideren el que és: un còmic del governador; el tercer és un senyor Grau, metge sense prestigi i sense malalts que acabarà d'assassinar les pobres finances barcelonines; i el quart és un carlinot estúpid i inconseqüent, menysprejat pels mateixos carlins. Heus aci la llista triomfant, és a dir la bufetada que reberen les «fuerzas vivas».

(Passa a la plana 2)

EL FRANQUISME VOL LA MORT DE CATALUNYA

(Viene de la plana 1)

LES ELECCIONS A CATALUNYA

I així es feren les «eleccions». A tot arreu els candidats únics, escollits pel governador, foren proclamats elegits. Blas Perez i Acedo ens estalviaren molèsties i s'estalviaren falsificacions i mentides. Evitaren així que la gent votés, com a mal menor, una candidatura que podia tenir caràcter d'«oposició». Igual que a Barcelona, procediren a totes les viles importants de Catalunya: a Mataró, a Sabadell, a Tarrasa, a Manresa, a Badalona, a Vilanova, etc., etc. Els candidats del senyor Acedo triomfaren sense contrincant.

Però les restriccions elèctriques continuen. I s'han de pagar jornals de la gent que no pot treballar.

LA PROTESTA DE LES «FUERZAS VIVAS»

I és per això que la burgesia no es mostrà gens satisfeta d'aquesta indecent jugada. I el dimecres, dia 17 de novembre de 1954, al dematí, el senyor general Felipe Acedo Colunga rebia una visita de distingits patricis, els noms dels quals cal subratllar —no per l'ardidesa del gest ai las!— sino perquè es tractava en general del més fervents defensors —i beneficiaris— del règim d'ignominia i de vergonya, que ara comencen a criticar. Són els senyors: Miquel Mateu i Pla, i Pere Gual Villalbi, del Foment del Treball Nacional; Marqués de Villalonga i Jaume Cusart de l'Institut Català de Sant Isidre; Feliu Escalés, de la Cambra Oficial Minera; Feliu Bertran i Josep Daurella, de la Cambra Oficial de Indústria; Angel Traval R. de Lacin, de la Cambra de la Propietat Urbana; Jesus Mir i Francisc de A. Gall, de la Cambra Oficial Minera; Feliu Bertran i Guell, de la Societat d'Amics del País.

Aquests senyors que, indubtablement, representen els estaments privilegiats del nostre poble, es feren acompanyar —segurament a una concessió més al règim franquista— pel senyor Juan Antonio Parera, delegat provincial de «sindicatos», que no representa estrictament a ningú més que als que el paguen: és a dir al governador.

LA MIGRADA GESTIO

Creieu potser que aquests ciutadans —entre els quals figuren grans servidors del règim, i cap dels quals no pot ésser qualificat de «rojo separatista»— varen protestar gens ni mica contra un règim que no els deixa tan sols defensar els propis interessos, representant a la ciutat? Creieu que varen tan sols reclamar el dret —encara que només fos per ells, els «nacionales», d'intervenir en els afers municipals, provincials, regionals o com volgueu dir-ne? Penseu que reclamaren una seriosa reforma de l'administració, una autèntica fiscalització de la gestió de l'Estat, un esforç de descentralització, una intervenció, encara que fos corporativa, en aquesta gestió? O bé creieu que decebut de tant de desenganys, s'adonaren que sense el recolzament popular els propis interessos econòmics de Catalunya, avui a les seves mans, seran inevitablement sacrificats a la gestió política i econòmica del franquisme?

Espereu d'aquestes classes socials un gest de dignitat moral, o tan sols de defensa material, d'intel·ligència política?

I bé, espereu massa. Aquests senyors anaren simplement a pidolar al general Acedo deu «aspiraciones del momento» cap de les quals —ni tan sols la de la creació d'una Escola de Comerç, o la supressió dels passos a nivell— és realitzable en un règim que «fabrica les eleccions» com ho sap fer el general Franco.

QUE VOLEN «LAS FUERZAS VIVAS»?

Els fets són més tossuts que les idees i àdhuc més tossuts que els sentiments. Caldria doncs preguntar-se: Què poden fer les «fuerzas vivas»? Ajudaren el règim i s'aprofitaren dels falangistes per mantenir esclaus els treballadors —i embutzocar beneficis immorals mentre els salaris continuaven miserables. Què poden fer ara? Soles —o en companyia del senyor Juan Antonio Parera, de la C.N.S.—, poden simplement recollir els vents que han sembrat. I que entenguin bé això que els diem: hi ha una contradicció absoluta entre el règim que avui domina Espanya —i que ells ajudaren

amb totes les forces— i els seus interessos materials. (Dels interessos morals ni en parlem, puix ja fa temps que els vengueren per un plat de lleties).

Què pensen fer doncs? Repetir la visita a Acedo? Satisfer-se amb les lloances del senyor Santiago Nadal i algun altre periodista monàrquic, que ben poca cosa representen? Anar a veure al general Franco? Ja saben que no els escoltarà, com ho ha fet altres vegades.

En realitat sols resta un camí, un sol camí, a aquests estaments socials i econòmics, i és organitzar políticament la seva oposició. Pot fer-ho avui la burgesia catalana? N'és capaç? Qualsevol observador imparcial es permetrà dubtar-ne. Ningú s'estranyarà però, si del fons del nostre patriotisme i de la nostra dignitat de catalans, diem que ens donem vergonya d'aquest paper que fan i qui desitjarem que en fessin un altre molt més galdós.

EL POBLE DE CATALUNYA CONTINUARA EL COMBAT CONTRA EL SEU ENEMIC

Però no som nosaltres els que devem dir a aquests estaments què han de fer, i com ho han de fer. Hem de veure simplement el que representen, i les contradiccions que els porten a enfrontar-se amb un Estat parasitari que fins ara els ha servit, però que actualment els devora inexorablement. I hem de senyalar l'enemic, el veritable enemic comú de Catalunya. L'etern bel·ligerant contra el nostre patrimoni espiritual i material que ni ens deixa parlar la nostra llengua, ni guanyar-nos la vida com ho hem fet sempre, ni esplaiar-nos com ens agrada, ni afirmar-nos com a homes lliures del nostre temps. Aquest enemic és l'Estat totalitari i centralista del general Franco, que és no gens menys que la millor encarnació històrica del vell adversari de la nostra terra.

Contra aquest enemic principal, la classe treballadora i tot el poble català lliuren un combat del qual han de sortir victoriosos. La unitat catalana estalviarà sofriments i ens donarà una victòria, que separats aconseguirem amb moltes més dificultats.

CARA I CREU

BENEFICIS PER L'ESTAT

Barcelona és la ciutat més visitada pels estrangers, i on el turisme ha proporcionat una major quantitat de divises: prop de 150 milions de pessetes aquest any. Després de Barcelona és Palma de Mallorca, la ciutat que més moneda estrangera facilita a l'Estat.

BENEFICIS DE L'ESTAT

Segons declaracions ministerials, la província d'Espanya on es construeix més és Madrid: 8.764 vivendes.

Després, molt lluny, ve Barcelona: 3.871 vivendes.

UN SIMBOL

Vers la destrucció del monument a Verdaguer?

Adhuc «Destino» ha protestat. Els criats del senyor Acedo que fan d'ajuntament de Barcelona, semblent decidits a fer de manera que finalment desaparegui el monument a Mossén Cinto que un dia els barcelonins oferiren al poeta.

Es tot un símbol aquest acarnissament. No podent destruir la seva obra fan malbé a poc a poc el seu monument.

Naturalment els nous «elegits» seran tan incapaços de protestar com els antics. I en canvi es sumaran amb entusiasme, al nou projecte de monument que ha sorgit en la ment estrambòtica del general Acedo: el monument al general Franco.

Barcelona però farà un dia justícia a tantes malfetes. Acedo serà foragitat del govern civil, i els seus criats fugiran corrents de l'Ajuntament. Què en quedarà del projecte de monument a Franco? Unes cendres. O unes runes, si l'escarni té temps d'efectuar-se.

LES FORCES VIVES

per Manuel SERRA I MORET

NO ens plau gens de censurar per vici i substituir el raonament per un criteri de partit. Però és debades que hem esperat un gest de la burgesia catalana que permetés de creure que aquella massa de «bona gent» era quelcom més que un munt de carn batejada.

A tot arreu, com a Catalunya, abunda l'espècie dels que han vingut al món a «viure», fós com fós, entenen per viure receïr econòmicament, en altres termes, «fers diners». Aquest objectiu que obsedeix el noranta per cent dels ciutadans a vegades s'acompanya de virtuts, com la laboriositat, la sobrietat, l'amor a la família i un concepte de l'honestedat que a Catalunya havia tingut una cotització social força elevada. En plena expansió industrial, certes firmes com els Guell, els Girona, l'Espanya Industrial, la vidua Tolrà i algunes altres, eren institucions representatives de solvència econòmica i moral, baluards de la futura democràcia, filla del treball i del progrés.

Quant els Estats Units van foragitar els espanyols de llurs possessions d'ultramar, les «forces vives» de Catalunya van comprendre que els tocava pagar les despeses del desastre car els latifundistes i ramaders castellans seguirien nodrint les mateixes boques amb la mateixa dieta com si res no hagués passat. I la indústria i el comerç de Catalunya va fer un gest que se'n va dir el «tancament de caixes», o sigui la resistència passiva a pagar els impostos que el Govern central imposava a la producció de la nostra terra. Uns quants embargaments domiciliaris i la dimissió del Dr. Robert d'alcalde de Barcelona van matar la resistència, però en 1901, els quatre presidents de les quatre entitats econòmiques de Barcelona triomfaren sorollosament a les urnes i van representar temporalment la protesta de la burgesia catalana que més tard va encarrilar la Lliga Regionalista en forma de partit polític, però en realitat en sindicat d'interessos econòmics i palanca per a forçar el maneig dels impostos i aranzels.

Les coses estan ara molt pitjor que cinquanta anys enrera i la burgesia catalana és en tots sentits una ombra del que havia estat. Barcelona és una petita província de l'imperi franquista i no compta en res ni per res, ni tan sols per a regularitzar el mercat del cotó de la manufactura del qual es considerava reina. Totes les vexacions, totes les depredacions, han estat suportades amb cristiana resignació mentre per una via directa o torta trobessin una miserable compensació i poguessin encara «fer diners». Arriba un dia, però, que hom ja s'ha menjat les pròpies tripes i s'adona que les tortuositats no menen enlloc. I els comptes dels bancs baixen, les reserves s'esgoten, el mercat no respon, la propietat es devalua cada dia més, i la «bona gent» rondina, s'esvera i vol fer un gest com el de cinquanta anys enrera.

Fet i fet, però, el ponci de Barcelona, el general Acedo, sap domesticar burgesos i s'ofereix a rebre els protestataris, els ex-potentats. I presenten un memorial d'aggravis i unes petites demandes: que les lleis s'anunciïn abans de promulgar-se; que no tinguin efectes retroactius; que s'unifiquin els impostos estatals, provincials i municipals; que no tinguin tantes restriccions de força motriu i que no s'abusi tant del control de les operacions comercials.

El general els ha escoltat benèvolament, els ha acompanyat a la porta, i així ha acabat el gest i la protesta de les «forces vives». Després a casa, tot somniant encara en fer diners, han pensat que potser calia posar-se més a to amb les circumstàncies i, com la gent d'Arenys, han acordat que d'ací endavant, cada dijous els seus fills parlarien castellà.

Listes d'ajuda

J. Arbones de Perpinyà, 300; Angela Batalla, id., 300; J. Gonzalez de Bages, 400; M. Serra i Moret, Penpinyà, 1.000; J. Arbones de Perpinyà, 250; Pere Junoy, id., 500; Joan Serra, id., 250; M. S. M., id., 1.000; Rebut de l'Argentina, 3.000; M. Ferrando, Avignon, 2.000 fr.

ADMINISTRACIO

Acusem rebut de les següents quantitats:

Secció de Perpinyà, 1.900; M. Serra, id., 3.000; M. Gayolà, Lorient, 1.000; Secció del Gers, 3.000; Secció de Perpinyà, 4.000; P. Junoy, id., 500; J. Arbones, id., 250; Joan Serra, id., 250; M. Ferrando, Avignon, 250 fr.

EL FRACAS DE LA «HISPANIDAD»

La recent ofensiva de Peron contra l'Església Catòlica, continua essent acompanyada de forts atacs contra Franco i els seus amics. «Crítica» diari de la nit peronista diu així, parlant de l'antic hoste de la Perona, mal pagador dels deutes contrets: «Para una «salvación» como la que Franco ha hecho no era necesario hacer teatro a España de las huestes alemanas, italianas, marroquies i norteamericanas».

TOT CAMINANT

DESMESURA de la vanitat política

En temps normal, quan gairebé tothom roman a la terra on és nat, l'existència de la gent transcorre enmig de concepcions politico-morals definides. Es com un gran marc on s'enclouen les vides de tots, i on cadascuna campeja, sovint, neguits d'alerosos de distinció. Tot plegat constitueix un ordre d'actuació col·lectiva i individual, comprensible i valorable, i és quan pren força de veritat aquella afirmació catalana: «tots ens coneixem».

Si. Quan les consciències s'esmunyen pel camí silenciós de la vida quotidiana, no hi ha gairebé esdeveniments imprevisibles, sense risc, hom pot aventurar-se a classificar en grans, però poc nombrosos grups, les distintes reaccions de la gent. Per exemple, tots sabem que els que de l'egoisme en fan un ideal són majoritaris o ben poc en manca. Els desinteressats i honestos no són pas quantitativament negligibles. Els idealistes també són una bona colla, i de vanitosos n'és ple de gom a gom. Els derivats o succedanis d'aquestes posicions morals completen el total.

Es per això que en la vida ordinària tot es pot preveure i tot està previst. Les sorpreses són poques i tot-hom sap del mal que han de morir els homes polítics de l'indret. És fàcil, adonant-se dels valors humans, establir un gràfic de l'actuació moral de cadascú. Les vides es projecten a la plena llum de la coneixença mutua i en el prisma justicier del raonament del poble.

Però no ocorre el mateix quan heu de preveure què farà un polític vanitos allunyat de la seva terra. Menys encara, si voleu endecinar tot el que és capaç de fer. Hom va de sorpresa en sorpresa. Hom s'escriu mesurant ont pot menar el desig de figurar. Les «ganes de ser quelcom» encara que per obtenir-ho sigui preciament necessari crear organismes i títols innecessaris i fins algunes vegades contraproduents.

La ficció preval. I l'afany de relleu i de lluitament personal troba la via apropiada a la satisfacció que produeix poder-se vanagloriar d'un títol més. D'un títol «de caballeria» per anar a peu, si coleu, però que cimbellarà irònicament aquell monument humà d'estultícia triomfant.

Enric BRUFAU.

CATALA:

El teu deure és ajudar el combat de la Resistència!
Enviàs la teva aportació econòmica.

SENSE PERMIS DE LA CENSURA

LA REUNIO DE L'UNESCO I EL RIDICOL DE LAIN ENTRALGO.—

Hom sap que els franquistes han colcat tota la plana major dels seus intel·lectuals a la reunió actual de la UNESCO. Ruiz Jiménez, acompanyat dels seus amics, ha intentat donar llustre a aquesta primera aparició del règim nacional-sindicalista en l'escena internacional.

El fracàs ha estat sorollós. Ultra la manifestació del Centre Republicà de Montevideo, la Universitat s'ha clarament manifestat contra Franco. El rector de la Universitat havia organitzat un cicle de conferències en el qual participaren diferents personalitats dels països democràtics. Lain Entralgo, rector falangista de la Universitat de Madrid, feu mans i mànegues per a participar-hi, però no ho aconseguí. En canvi, fou convidat el canonge Onaindia, nacionalista basc exiliat.

Lain Entralgo organitzà una conferència en una institució privada: l'Institut d'Estudios de Montevideo. La conferència fou interrompuda diverses vegades pel públic d'estudiants, que cridava: Mori Franco! i Morin els assassins de Garcia Lorca!

A la sortida, Lain Entralgo marxà ràpidament protegit per la policia.

NEGOCIS AMB ELS COMUNISTES.—

Els afers comercials amb els països comunistes continuen a Espanya, malgrat el pacte amb els americans: el mes de novembre encara foren exportades, pel port de Huelva, 2.900 tones de ferro destinades a Polònia.

Què diran si s'enteren d'això, els senadors anticomunistes, tan amics del «Caudillo»?

APARICIO CONTRA ROMANONES.—

La premsa espanyola—i l'estrangera també—s'ocupa sovint de Juan Aparicio, propietari de «El Español», el setmanari més falangista, més mal escrit i més pretensions (que ja és dir) de tots els que es fan a Espanya. Aparicio, Director General de Premsa és el que nomena els directors dels diaris d'Espanya, i naturalment, quan Aparicio va a Barcelona, no li faltan elogis ni fotografies a la premsa que ell comana. El «gran periodista» com li diu «Destino», només deixava de nomenar un director: era el de la revista «Eclèssia», òrgan d'Acció Catòlica. Com que el senyor Iribarren, un capellà intel·ligent, que era el director, va atrecir-se a demanar llibertat per la premsa, Aparicio després de dir-li quatre fàustics des del «Español» l'ha fet destituir. «Así es Aparicio», diuen a Madrid.

Aparicio es baralla sovint amb els periodistes estrangers que no es sotmeten—per exemple amb en Jean Creach—que finalment va fer expulsar d'Espanya.

Recentment, malparlat com sempre, ha insultat en un article de l'«Español» el difunt comte de Romanones. El fill del comte, que es veu que té el mal genit que tenia el seu pare, va escriure una car-

ta al senyor Arias Salgado, ministre de l'Informació dient-li que, si al cap de 48 hores, Aparicio no rectificava el mataria.

Vint-i-quatre hores més tard rebia una carta d'excuses d'Aparicio. Romanones va tornar a escriure a Arias Salgado dient que la carta que havia rebut s'havia de publicar al «Español». Al mateix temps el comte de Mayalde, alcalde de Madrid i gendre de Romanones va visitar a Franco queixant-se.

Franco, com sempre, deixà dir i no decidí res. Però a Madrid es diu actualment que no seria res d'estrany que Aparicio saltés aviat del càrrec. Sembla que Franco ha «descobert» que el falangista Aparicio, havia publicat alguns articles en periòdics comunistes de Madrid, el 1933.

Però si mira aquestes coses, Franco es quedarà sense periodistes. Sense Massip, per exemple, ex-director de la «Humanitat», òrgan de l'Esquerra; o sense Augusto Assia, antic-militant de les joventuts comunistes; o sense Ignasi Agusti, antic «rojo-separatista», i ja no parlem de la resta de trànsfuges de «Destino» i altres fulles.

LA «COEXISTENCIA» I ELS PACTES COMERCIALS

Les recents declaracions del Caudillo en les quals ens parla de la seva mort deixant-nos amb la mel a la boca, han estat comentades en els medis internacionals. Franco ha protestat també contra la tendència a la «coexistència». Com sempre, Franco tem la pau. Nascut de la guerra és amb la guerra que continua recolzant la seva política internacional.

Però això no li impedeix, hipòcrita com sempre, signar pactes comercials amb els països que denuncia als americans, per obtenir dòlars afalagant els senadors Macarthistes.

Durant l'any 1953 i 1954, Espanya ha signat els següents tractats comercials: amb Hongria (1953), amb Polònia (1954), amb la U.R.S.S. (1954).

GALINSOGA I LA «VERDAD»

El ministre de l'Informació, Arias Salgado, ha donat el títol de «periodista de honor» al senyor Galinsoga, que cumula el càrrec de director de «La Vanguardia» amb altres substanciosos i profitosos enxufes. Arias Salgado ha dit, entre altres mentides, que l'obediència a l'octau manament és la primera missió del periodista.

Deu ésser per això que el Pare Iribarren, director d'«Eclèssia», que reclamava l'abolició de la censura, ha estat destituit.

«Todos los derechos y honores del periodista procienen de la lealtad a la verdad», ha dit el ministre. Els decrets i els honors dels directors de diaris franquistes venen només de la submissió servil a la mentida i a la força. Sobretot els drets i els honors de Galinsoga.

NOTES INTERNACIONALS

LA REUNIO DE LA UNIO INTERNACIONAL DE JOVENTUTS SOCIALISTES

Durant el mes de Novembre ha tingut lloc la reunió de la U.I.J.S. Deixant de costat l'importància que té per nosaltres el vot d'una resolució condemnant el franquisme «i tota mena d'ajudes, siguin les que siguin, que avui contribueixen al manteniment del franco-falangisme», i assegurant la voluntat dels joves socialistes de tot el món d'ajudar a les noves generacions de nostre país, el que cal remarcar d'aquesta reunió és la presència d'importants delegacions asiàtiques. Les Joventuts Socialistes de Birmània, on el govern socialista continua la seva interessant experiència; la Joventut Socialista de la Índia; del Japó, etc., proven que el gran fenomen del despertar polític i social de l'Àsia no està ni molt menys monopolitzat pel comunisme.

Al contrari. Si l'acció internacional socialista sap ésser conscient dels problemes que tenen plantejats aquests pobles que es desvetllen a la vida nacional, és vers el socialisme que s'orientarà també, la transformació política i social dels països «colonials».

VICTORIA SOCIALISTA A BERLIN

Malgrat una campanya electoral particularment violenta dels democràtics cristians—dirigida pel propi Adenauer—contra els socialistes de Berlin, el Partit Socialista Alemany ha obtingut una gran victòria electoral a Berlin Oest. Els comunistes, que aquesta vegada presentaven candidats, i que també dedicaren tots els seus atacs als socialistes, recolliren una desfeta total. No guanyaren ni un sol diputat, mentre que els socialistes obtenien 64 llocs ço que els dona la majoria absoluta a l'assemblea berlinesa.

El partit de Schumacher continua éssent el partit dels obrers alemanys.

L'ALLIBERAMENT D'ANNA KETHYL

Morgan Phillips, secretari general de la Internacional Socialista, ha publicat una important declaració saludant el recent alliberament d'Anna Kethyl, dirigent socialista empresonada pels comunistes a Hongria.

El símptoma és important, i indica potser que la forta crisi del partit comunista hongarès tendeix a resoldre's a favor dels partidaris de l'«apavagament». Però indica sobretot que l'influència d'una dirigent socialista intransigent i honesta com Anna Kethyl, que denuncià des del primer moment la mentida de la «unificació» staliniana, resta particularment forta en el poble. Alliberant-la, els actuals dirigents del P. C. han volgut provar pràcticament, que volien adoptar noves mesures per calmar el malestar popular.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA